

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **Ing. M. G.**, L., okres S. Ľ., *právne zastúpený Mgr. P. B., advokátom, D., M.* proti žalovanému: **Generálny štáb ozbrojených síl Slovenskej republiky**, Kutuzovova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. k. ŠbPO-76-73/2010 zo dňa 31. augusta 2010, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/101/2010-20 zo dňa 31. mája 2011, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/101/2010-20 zo dňa 31. mája 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného č. ŠbPO-76-73/2010 zo dňa 31.08.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 623,03 €. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bol potvrdený personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu č. 3846 zo dňa 18.06.2010, ktorým bola podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z.z.“) zamietnutá žiadosť žalobcu o skončenie služobného pomeru, z dôvodu, že profesionálny vojak má právo podať si žiadosť o skončenie služobného pomeru, avšak nemá právny nárok, aby bolo jeho žiadosti vyhovené. Vzhľadom na dobu výsluhy v hodnosti žalobcu bolo rozhodnuté, že je v záujme služobného úradu, aby žalobca zotrval v služobnom pomere.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný pochybil, keď pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu neuviedol žiadnu správnu úvahu vo vzťahu k nahraditeľnosti žalobcu v jeho funkcii a zaradení v ozbrojených silách Slovenskej republiky. Správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia hodnotiť dôkazy, ktoré boli vykonané a musí reagovať aj na tie návrhy a odvolacie námietky účastníkov konania, ktoré nebral do úvahy. V súvislosti s námietkou žalobcu vo vzťahu k porušeniu ustanovenia čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) prvostupňový súd uviedol, že nikomu nemožno odňať jeho ústavné právo a ak na vykonanie práva na slobodnú voľbu povolania nebol prijatý zákon na vykonanie tohto ustanovenia nemožno konštatovať, že žalobca takéto ústavné právo nemá. Ústavné právo na slobodnú voľbu povolania zahŕňa nielen slobodný výber, ale aj slobodný výkon povolania a občan má právo slobodne sa rozhodnúť, či bude vykonávať zvolené povolanie, ktorému sa štúdiom vyučil, resp. či bude vôbec vykonávať nejaké povolanie.

II.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/101/2010-20 zo dňa 31.05.2011 podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. V dôvodoch odvolania uviedol, že žalobca vo svojej žiadosti zo dňa 31.03.2010 o skončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka prepustením neuviedol žiadne dôvody, ktoré by mali právne relevantný význam.

Žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru môže profesionálny vojak podať len z dôvodov ustanovených v § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z., teda v prípade, že mu neuplynula maximálna doba služby, doba výsluhy v hodnosti alebo dohodnutá doba na zotrvanie v dočasnej štátnej službe. Aj keď profesionálny vojak spĺňa podmienky na podanie žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru, na prepustenie zo služobného pomeru nemá právny nárok. Uvedené ustanovenie zákona č. 346/2005 Z.z. má fakultatívny charakter a vychádza z potrieb ozbrojených síl Slovenskej republiky. Je teda výlučne na uvážení vedúceho služobného úradu, či napríklad vzhľadom na potreby ozbrojených síl Slovenskej republiky alebo aj bez uvedenia konkrétneho dôvodu žiadosti profesionálneho vojaka vyhovie alebo nie. Jediným orgánom, ktorý je oprávnený rozhodnúť o žiadosti profesionálneho vojaka o prepustenie zo služobného pomeru, je výlučne len vedúci príslušného služobného úradu. Vedúci príslušného služobného úradu nie je pri svojom rozhodovaní limitovaný žiadnymi skutočnosťami. Záleží výlučne len od jeho voľnej úvahy, či žiadosti profesionálneho vojaka vyhovie alebo nie. Žalovaný uviedol, že pritom môže dôjsť k paradoxným situáciám, keď žiadosti jedného profesionálneho vojaka vyhovie z banálnych dôvodov a naopak, žiadosti iného profesionálneho vojaka o prepustenie zo služobného pomeru nevyhovie zo závažných dôvodov. Vedúci príslušného služobného úradu nemusí profesionálnemu vojakovi odôvodňovať závery svojho rozhodnutia a to bez ohľadu na to, či jeho žiadosti vyhovie alebo nie. Pre rozhodovanie vedúceho príslušného služobného úradu nemajú námietky profesionálneho vojaka, či už sa týkajú jeho náhrady alebo akýchkoľvek iných skutočností podstatný význam. Rozhodnutie vedúceho príslušného služobného úradu o zamietnutí žiadosti profesionálneho vojaka o prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. treba vzhľadom na uvedené

skutočnosti považovať za zjednodušenú formu rozhodnutia, a preto ani jeho odôvodnenie nemusí obsahovať všetky náležitosti uvedené v § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd žalovanému vytýka to, že v napadnutom rozhodnutí nebola odôvodnená existencia náhrady a že žalobca má ústavné právo na slobodnú voľbu povolania. Žalovaný nepovažuje ani jednu z uvedených skutočností za dôvod nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, resp. takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Prvostupňový súd nezohľadnil tú skutočnosť, že personálna politika v ozbrojených silách Slovenskej republiky je podrobne rozpracovaná individuálne vo vzťahu ku každému profesionálnemu vojakovi a musí byť zachovaný príslušný služobný postup. Adekvátnu náhradu určuje príslušný vedúci služobného úradu, pričom dohliada na potreby ozbrojených síl Slovenskej republiky. Žalobca na prepustenie zo služobného pomeru nemá právny nárok, pričom rozhodovanie o žiadosti je vo výlučnej dispozícii príslušného vedúceho služobného úradu a ani prípadné neodôvodnenie existencie náhrady nemôže mať na celkový výsledok žiadny vplyv. Tvrdenie, že zamietnutím žiadosti žalobcu o prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka došlo k porušeniu jeho ústavných práv na slobodnú voľbu povolania, považuje žalovaný za nesprávne. Podľa jeho názoru, k žiadnemu porušeniu ústavného práva žalobcu na slobodnú voľbu povolania odmietnutím jeho žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru nemohlo dôjsť. Ide o bežné ustanovenie aj pri iných formách pracovnoprávných vzťahov (napr. dohoda o skončení pracovného pomeru, dohoda o skončení štátnozamestnaneckého pomeru).

Na záver svojho vyjadrenia žalovaný uviedol, že ani opakovaným zrušovaním rozhodnutia o odmietnutí žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vyhovieť žiadosti žalobcu a dosiahnuť jeho prepustenie zo služobného pomeru na základe podanej žiadosti. Súd prvého stupňa preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym právnym záverom a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/101/2011-20 zo dňa 31.05.2011 potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že pri rozhodovaní nie je viazaný príslušnými ustanoveniami správneho poriadku vymedzujúcimi obsahové náležitosti správneho orgánu. Medzi tieto ustanovenia patrí najmä § 47 správneho poriadku, ktorý určuje, čo má obsahovať odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu. Odôvodnenie správneho rozhodnutia musí obsahovať okrem iných náležitostí aj opis skutočností významných pre rozhodnutie. Žalovaný v tomto smere, čo do otázky nahraditeľnosti žalobcu, nevykonal v konaní žiadne dôkazy, napriek žalobcom navrhnutému konkrétnemu postupu jeho nahradenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že túto otázku nie je kompetentný v danom konaní riešiť. V odvolaní uviedol, že táto otázka ani nie je relevantná, resp. môže byť relevantná v prípadoch určitých vojakov, pričom to, či sa správny orgán bude danou otázkou vôbec zaoberať, závisí výlučne od jeho voľnej úvahy. Žalobca uviedol, že ani voľná úvaha nemôže byť bezhraničná a svojvoľná. Rozhodnutie musí byť odôvodnené, inak by bolo nepreskúmateľné. V prípade opačného postoja by sa preskúmacie konania obmedzili len na zisťovanie formálnych nedostatkov takýchto rozhodnutí a konaní a účastník by bol vystavený ľubovôli správneho orgánu. Zároveň by správne orgány rozhodovali nepredvídateľne, čím by sa oslabil právna istota dotknutých subjektov. Žalovaný svojím postupom popiera jeho povinnosť postupovať

v konaniach podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku. Kladné, ako aj záporné rozhodnutie vo vzťahu k žiadosti o prepustenie musí byť odôvodnené a musí sa opierať o skutočnosti, ktoré majú k predmetu konania podstatný význam a ktoré musia byť náležite zistené. V konaní žalovaný nepostupoval v súlade s § 47 správneho poriadku.

Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že v prípadoch fakultatívneho skončenia služobného pomeru sa neuplatňujú ustanovenia správneho poriadku o obsahových náležitostiach odôvodnenia rozhodnutia, avšak svoje tvrdenie neoprel o žiadne adekvátne právne zdôvodnenie. To, že v zákone č. 346/2005 Z.z. nie sú uvedené konkrétne skutočnosti, ktoré má správny orgán skúmať v konaní ako dôvody na skončenie služobného pomeru, neznamená, že tieto skutočnosti si určuje správny orgán sám podľa svojej ľubovôle. Podľa názoru žalobcu to znamená len to, že skutočnosť, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci samej význam, môže byť nespočetne veľa. Je nesporné, že správny orgán musí mať dôvody, pre ktoré rozhodol jedným alebo druhým spôsobom a účastník konania má právo sa o týchto dôvodoch dozvedieť. Žalovaný sa nedostatočne zaoberal otázkou nahraditeľnosti žalobcu a tiež aj nesprávne vyhodnotil osobný dôvod žalobcu, ktorým je nepriaznivý zdravotný stav otca žalobcu, v tom čase bývajúceho 160 km od miesta výkonu povolania žalobcu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zistil, že dňa 28.04.2010 bola vedúcemu služobného úradu doručená žiadosť žalobcu o prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. Dňa 11.05.2010 doplnil svoju žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru, kde uviedol, že v ozbrojených silách Slovenskej republiky pôsobí od roku 1990, svoje pracovné povinnosti si plnil vždy svedomito. Na základe zhoršeného zdravotného stavu žalobcovho otca (nádorové ochorenie) a dlhodobej pracovnej neschopnosti žalobcovej matky sa rozhodol, že sa chce viac venovať rodine. Taktiež uviedol, že sa chce viac venovať výchove svojich dvoch maloletých dcér a chce zlepšiť svoj manželský život, nakoľko v poslednom čase dochádzalo vo vzťahu k napätiu a chcel by tak zabrániť rozpadu manželstva. Ďalším faktorom, na základe ktorého sa žalobca rozhodol opustiť ozbrojené sily Slovenskej republiky, uviedol jeho dlhodobé a zhoršujúce sa zdravotné problémy, ktoré taktiež už výraznou mierou ovplyvňujú plnenie úloh žalobcu v rámci ozbrojených síl Slovenskej republiky. Žalobca trpí neurogénou tetaniou a polyneuropathiou, ktoré spôsobujú okrem iného to, že pri zvýšenom telesnom, resp. psychickom strese a námahe u žalobcu dochádza k výraznému típnutiu horných a dolných končatín a pier, čo výrazne ovplyvňuje následnú činnosť žalobcu a rozhodovanie v situáciách, kedy by sa mal plne sústrediť na plnenie úloh a riadenie jednotky v situáciách, kedy zlým rozhodnutím môže ohroziť bezpečnosť ľudí, za ktorých nesie zodpovednosť. Podľa vyjadrenia žalobcu, zvýšená psychická a fyzická námaha a stres nepriaznivo vplyvajú na ďalší možný vývoj tejto choroby. Posledným dôvodom je rozhodnutie žalobcu o zaradení

sa do správy vecí verejných, kde chce využiť svoje skúsenosti z práce s ľuďmi na poste starostu v obci L. a takto pomôcť k zlepšeniu života spoluobčanov v tejto obci. Dňa 24.05.2010 žalobca zaslal doplnenie odôvodnenia k žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru, kde uviedol, že v predchádzajúcom odôvodnení zasielal dôverné informácie a právomoc rozhodnúť o prepustení zo služobného pomeru má iba príslušný služobný úrad. Tiež uviedol, že jeho nadriadený niekoľkokrát verejne prezentoval názor, že nebude súhlasiť s prepustením príslušníkov útvaru a žalobca je toho názoru, že konanie a rozhodovanie voči jeho osobe nie je nestranné. Uviedol, že aj postoj jeho nadriadeného u neho spôsobil stratu motivácie pracovať v ozbrojených silách Slovenskej republiky. K žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru sa dňa 20.05.2010 vyjadril veliteľ 11. mechanizovaného práporu v zastúpení mjr. Ing. Š. A., ktorý uviedol, že k zdravotnému stavu žalobcu sa nie je kompetentný vyjadrovať a napriek ďalším dôvodom, ktoré uviedol žalobca, nesúhlasí s jeho prepustením zo služobného pomeru najmä z dôvodu, že žalobca je vo funkcii veliteľa roty a táto funkcia je kľúčová a vzhľadom k tomu, že žalobca dlhodobo pokračuje v príprave vlastnej jednotky, nemá v prípade jeho prepustenia za neho adekvátnu náhradu, ktorá by dovedla jednotku k úspešnému splneniu úloh certifikácie. Na záver uviedol, že v prípade podania žiadosti o prepustenie žalobcu v mesiaci október, bude súhlasiť s jeho prepustením zo služobného pomeru.

Personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu č. 3846 zo dňa 18.06.2010 bola podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. zamietnutá žiadost' žalobcu o skončenie služobného pomeru, ktorý odôvodnil tým, že po dôkladnom preskúmaní žiadosti žalobcu, vykonanom personálnom pohovore, posúdení dôvodov, ktoré žalobca v žiadosti uviedol a s prihliadnutím na stanovisko veliteľa 11. mechanizovaného práporu a vzhľadom na dobu výsluhy v hodnosti žalobcu, je v záujme služobného úradu, aby žalobca zotrval v služobnom pomere, a preto jeho žiadosti nebolo vyhovené. V zmysle § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. nemá profesionálny vojak právny nárok na to, aby vedúci služobného úradu jeho žiadosti o skončenie služobného pomeru vyhovel. Uvedené ustanovenie zákona č. 346/2005 Z.z. má len fakultatívny charakter. Voči uvedenému personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že predmetný personálny rozkaz č. 3846 zo dňa 18.06.2010 považuje za nedostatočne odôvodnený a neúplný v súvislosti s výkladom § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. Takisto sa v prvostupňovom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal so vzťahom ustanovenia § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. vo vzťahu k § 11 a § 12 uvedeného zákona v nadväznosti na čl. 35 ods. 1, 2 Ústavy. Právo na slobodný výber povolania nebolo profesionálnym vojakom obmedzené. Tiež poukázal na § 81 zákona č. 346/2005 Z.z. a v súvislosti s tým na § 46 a § 47 správneho poriadku. Prvostupňový orgán sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal možnosťou nahradenia žalobcu iným vhodným kandidátom, pričom žalobca disponuje návrhom riešenia jeho nahradenia. Existencia náhrady ani nie je v zákone č. 346/2005 Z.z. zakotvená ako podmienka skončenia služobného pomeru. Rozhodnutím náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. ŠbPO-76-73/2010 zo dňa 31.08.2010 bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a napadnutý personálny rozkaz č. 3846 zo dňa 18.06.2010 potvrdený. K možnosti nahradenia žalobcu žalovaný uviedol, že personálne opatrenie je oprávnený spracovať veliteľ, ktorý je nadriadený konkrétnemu profesionálnemu vojakovi. Keďže žalobcom prezentovaný návrh obsadenia funkcie nebol spracovaný a zaslaný riaditeľovi personálneho úradu, osobou na to oprávnenou, nebolo možné v tejto veci konať. Na záver uviedol, že profesionálni vojaci nemajú právny nárok na skončenie služobného pomeru prepustením podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. a je ponechané na úvahe vedúceho služobného úradu, či profesionálneho vojaka prepustí.

Podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. „*služobný pomer profesionálneho vojaka možno skončiť prepustením, ak požiadal o skončenie služobného pomeru pred uplynutím doby uvedenej v odseku 1 písm. i) až k)*“.

Pojem „možno“ je prejavom tzv. voľnej správnej úvahy („správne uváženie“), danej žalovanému zákonom. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správne orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne.

Žalovaný však správnu úvahu vykladá ako neobmedzenú možnosť vytvorenia si úsudku, ktorá je ohraničená iba tým, že sa nedostane do rozporu s inými ustanoveniami zákona, „...*je ponechané na úvahe vedúceho služobného úradu, či profesionálneho vojaka prepustí...*“.

V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že medze správnej úvahy vyplývajú i z ústavných princípov. *Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy SR „výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou“*. Uvedená povinnosť sa vzťahuje aj žalovaného. Ústava SR obsahuje univerzálne platné zásady moderného právneho štátu v čl. 1 ods.1 Ústavy SR.

Pre oblasť správnej úvahy tieto princípy výstižne identifikoval Najvyšší správny súd ČR v právnej vete č. 906 Sbírkky rozhodnutí NSS, r. 2006 tak, že „*absolútna, či neobmedzená správna úvaha v modernom právnom štáte neexistuje. Každá správna úvaha má svoje medze, vyplývajúce v prvom rade z ústavných princípov zákazu ľubovôle, princípu rovnosti, zákazu diskriminácie, princípu zachovávať ľudskú dôstojnosť, princípu proporcionality atď. Dodržanie týchto medzí podlieha súdnemu prieskumu*“.

Najvyšší súd konštatuje, že uvedené pravidlo je v plnom rozsahu aplikovateľné i v Slovenskej republike. Ústavné medze správnej úvahy vyplývajú z povinnosti ústavne konformného výkladu, pre všetky orgány verejnej moci (čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 245 ods. 2 Ústavy SR) .

Podľa § 245 ods.2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Právny záver žalovaného, že v zmysle zákona je ponechané na úvahe vedúceho služobného úradu, či profesionálneho vojaka prepustí, je zjavne abitrárny. Vzhľadom na právne východisko žalovaného, napadnuté rozhodnutie neobsahuje relevantné odôvodnenie správnej úvahy v naznačenom smere.

Čo sa rozumie rozhodnutím pre účely zákona je upravené v § 82 zákona č. 346/2005 Z.z. Rozhodnutím je aj personálny rozkaz vedúceho služobného úradu (§ 82 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona). Vedúci služobného úradu podľa tohto zákona vydá personálny rozkaz v právnych vzťahoch profesionálneho vojaka v prípadoch uvedených aj v § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. Personálny rozkaz musí obsahovať náležitosti správneho rozhodnutia v zmysle ustanovení správneho poriadku, okrem iného teda údaj o tom, kto ho vydal, výrok vo veci s uvedením ustanovenia zákona, podľa ktorého sa vydal, odôvodnenie s uvedením skutočností, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých

rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Predmetný personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu nemá podľa názoru odvolacieho súdu všetky náležitosti, ktoré musí mať, predovšetkým čo sa týka odôvodnenia, z ktorého dôvodu je toto rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov týkajúcich sa aplikácie správnej úvahy.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že ustanovenie § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. má fakultatívny charakter a profesionálny vojak nemá právny nárok na skončenie služobného pomeru, avšak má nárok na riadne posúdenie jeho žiadosti a na odôvodnenie rozhodnutia. Z ustanovenia § 81 zákona č. 346/2005 Z.z. vyplýva, že na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a v žiadnom inom ustanovení nie je upravené obmedzenie správneho poriadku vo vzťahu k prejednávaniu prípadu. Preto nie je možné rozhodnutie vedúceho služobného úradu o zamietnutí žiadosti profesionálneho vojaka o prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. považovať za zjednodušenú formu rozhodnutia, na ktorú by sa nevzťahovala povinnosť riadne odôvodniť rozhodnutie v zmysle § 47 ods. 3 správneho poriadku.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k 1S/101/2010-20 zo dňa 31.05.2011 z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi, priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v tomto konaní mal úspech. Žalobca súdu do 3 dní od vyhlásenia rozsudku podľa § 151 ods. 1 veta druhá O.s.p. vyčíslenie trov odvolacieho konania nepredložil. Najvyšší súd preto postupoval podľa § 151 ods. 2 O.s.p.

Z obsahu súdneho spisu nezistil žiadne trovy odvolacieho konania, ktoré by s výnimkou trov právneho zastúpenia bolo možné žalobcovi priznať na náhradu. V dôsledku toho súd nebol viazaný výrokom o prisúdení náhrady trov konania žalobcovi v rozsudku tak, ako ho verejne vyhlásil dňa 08.11.2011. Žalobcovi preto v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov odvolacieho konania nepriznal podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 08. novembra 2011

JUDr. Ivan R u m a n a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková